

Rasepresentasjon:

Foto: Kolartorpets

Dvergvedder

• **Adrian de Cock - rasens «far»**

I noen av de tidligere rasepresentasjoner i raseserien, har vi omtalt; *mutasjon* - en plutselig endring i de arvelige anlegg og derfor har vi i dag mange raser og varianter. En enkel mutasjon kan være nok til å skape noe nytt og interessant.

Slik skilles kun én mutasjon (étt arveanlegg) en albino fra en farget, en Rex eller Angora fra en normalpels. Videre ved en kombinasjon av mutasjoner, er det skapt nye raser og varianter. Men vi får ikke en mellomting, hvis vi parer ytterpunktene. En farget får ikke lysere avkom om den pares med en albino og en normalpels blir ikke kortere om vi parer inn Rex.

Men, hvis det dreier seg om egenskaper som er avhengig av en rekke samvirken-

de arveanlegg, stiller det seg annerledes. Slike egenskaper er det mange av. Når vi skal inn på historien om Dvergvedder og hvordan Adrian de Cock avlet den fram, skal det nevnes to av disse: - Vekstevne og ørelengde. For, parer vi en liten kanin med en stor kanin, blir det avkom med mellomstørrelse - og pares en kortøret med en langøret, får vi avkom med ørelengde mellom de to ytterpunkter.

Disse «enkle regler» var kjent for Adrian de Cock og grunnlaget for at han i 1950 besluttet å starte sitt prosjekt: Å fremavle en miniutgave av Fransk Vedder.

Opprinnelse - og spørsmål om når - hvor og hvem som skal ha æren av å være den første som kom frem med en rase, er jo vanskeligere å klarlegge jo eldre rasen er.

Som nevnt før, er det med «æren» ofte noe som settes i tvil, for i flere tilfeller er det bare en tilfeldighet at mutasjonen oppsto hos en heldig oppdretter. Men for Dvergvedder er det helt annerledes.

For det første er rasen ganske «ny» og for det andre var Adrian de Cock en kjent og dyktig oppdretter, altså ingen «hvem-som-helst» og Adrians opplysninger om avlsarbeidet er sikre beskrivelser som er til å stole på.

• **En lang vei å gå**

Adrian de Cock hadde stor innsikt innen rasekaninavl, men planen til Adrian var det flere som ikke hadde noe tro på.

Utgangspunktet var egentlig å pare sammen Fransk Vedder med Hermelin. Altså en kanin på 5,5 kg med lange hengeører og den minste kanin på 1 kg med små korte stive ører . . . - men Adrian gikk i gang - og senere beskrev han dette:

- Fra starten var hensikten å avle fram en Fransk Vedder i dvergform, slik som vi kjenner den franske i kjempeutgave; en kanin med en kraftig bred kropp, med god fylde i for- og bakparti, tydelige store øreknuter og kraftige ører, kraftfulle labber, men med vekt på 1 til 1,5 kg.

Adrian startet i 1950 og utgangspunktet var nok en liten Fransk Vedder og en stor

Birgit Lundberg (presentert i TK 6-2016) besøkte Adrian de Cock i Tillburg i 1986

Hermelin. De 6 første kull ble født i 1951. Men store problemer var der selvsagt og det var vekt og ører. En kan si: Fransk Vedder og Hermelin egentlig har to punkter felles: Kort kropp med god bredde og bredt hode med krummet neserygg. Selv etter flere hundre avkom som ble avlet frem, var der stadig store utfordringer: Vekt måtte ned ved hjelp av Hermelin, som igjen gikk ut over ørenes stilling og lengde. Særlig var ørenes «sveve-stilling» det som krevde mest avlsarbeid. For å få lengde og «slapphet» i øremuskulaturen ble Engelsk Vedder satt inn.

I 1964, 14 år etter første paring, kunne Adrian de Cock utstille resultatene og fikk belønningen: Anerkjennelse og rase opptatt i Hollandsk Standard - og navnet ble *Nederlandse Hangoor Dverg*.

Flåhackebackens Kaniner på FB, det er Birgit Lundberg, en virkelig veteran innen avl av Dvergvedder. Birgit legger jevnlig ut om hendelser i kaninstallen. Birgit har også en god hemsida: www.kaninhem.se

Flåhackebackens Dieter

• **Nyheten vakte stor interesse**

Arbeidet til Adrian de Cock med å avle fram en «minivedder» vakte stor oppsikt og utenfor de hollandske grenser var det kø av kjøpere. Tyskland ble de første og tok «Zwergwidder» i sin Standard med en gang, altså samme år som i Holland.

Året etter, i 1965, kom den, «Bèlier nain», til Sveits. Så fulgte andre europeiske land på, det ene land etter det andre.

Amerikaneren Aleck Brooks tok turen til Adrian de Cock for å være sikker på han fikk med seg de beste dyr «over there».

Merkelig nok skulle det gå mange år før noen viste interesse for Dvergvedder i Danmark. Ikke før i 1972 gjorde Jørgen Geert import og Dvergvedder ble opptatt i Nordisk Kaninstandard. Selv om rasen hadde problemer med vekt og ørestilling, var ikke det noen hindring for populariteten til «mini-vedder'n». Interessen steg sakte men sikkert og særlig i Sverige var det mange oppdrettere som fikk den inn i sin kaningård.

• **Vektsskala og ørelengde**

I de mange Standarder hvor Dvergvedder ble opptatt, var det ikke enighet om en felles skala for vekt og ørelengde. Det var vanskelig å finne dyr med den vekt som de Cock hadde satt som mål: 1 til 1,5 kg. Nederland oppgir nå slik: Idealvekt 1,45-1,75 kg og ørelengde fra 21 til 27 cm. I Europa varierer minstevekt fra 1,2 kg og opp til 1,7 kg og maks fra 1,75 til 2,4 kg. Som ideal ørelengde oppgis hos de fleste fra 20 til 27 cm, mens Sveits oppgir fra 26 til 30 cm. Det vil si noen mål og vekt som oppgis som ideal, blir disse igjen diskvalifikasjon i et annet.

I Europastandarden oppgis idealvekten å være fra 1,5 til 1,8 kg og ørelengde skal være mellom 21 til 28 cm.

Dvergvedder i viltgrå har hatt en meget god utvikling hos flere norske oppdrettere og som bildet viser har «vedder-minien» typisk vedderpreg med gode ører (også i tykkelse) og tydelig krone/øreknuter på toppen. – Eier: Jonny Kirkebirkeland

I Nordisk Kaninstandard er idealvekt satt til å være fra 1,4 til 1,9 kg, og ørelengde skal ligge mellom 22 til 30 cm. Da må en være oppmerksom på; under 22 og over 30 cm er diskvalifikasjon. Men ørelengde skal også harmonere med kroppsstørrelsen. Dvergvedder som strir med «sveve-ører» må sies å være tilbakelagt problem som dyktige oppdrettere har avlet bort.

• **Bedømmelse og eksteriør**

Poengskalaens første punkt er vekt og det er viktig å jevnlig følge med på hva kaninen veier, slik at den holder seg på stabil vekt. Idealet er en Dvergvedder på rundt 1,7 kg – og veier den over 2,2 kg blir det diskvalifikasjon.

Rasepreg og presentasjon er punkt to. Som nevnt i innledningen, skulle Adrian

Pen ungdyrshu på 5 måneder til Jonny Kirkebirkeland 95,5p

de Cock avle en Dvergvedder som minitgave av Fransk Vedder, som ble presentert i TK 7-2011. Liten Tysk Vedder, ble presentert i TK 8-2016 og er en «mellomting» av Fransk Vedder og Dvergvedder. Alle disse 3 vedder-raser har samme eksteriørbeskrivelse, men det blir for enkelt i en egen rasepresentasjon å henvise til tidligere vedder-presentasjoner . . .

Rasepreget er hengeørene, «kronen» på toppen av hodet, hodeformen og den korte kropp. Hodet skal hos hanner og hunner være velformet, pent avrundet og kraftig og størrelse stå i forhold til kropp. En vedder kjennetegnes også med fylldige kjever. Hunnens hode er smalere. Halsen er meget kort og kraftig og en sier; hodet sitter tett og rett på kroppen. Ørene skal henge slapt ned ut i fra hodet eller en kan si «kronen», de to øreknuter, som skal være godt behåret. Den Dvergvedder som ses på bildet, er et flott eksempel på hode, øreknuter på toppen og

ørene henger i en svak bue (hesteskoform). Ørene er kraftige og godt behåret. Kroppsform skal være kraftig og kompakt, som er det typiske for en Vedder og av alle raser har Vedder den korteste kropp i forhold til vekt. Den korte kropp har god bredde foran og bak, som gir den preg av tyngde. Brystet er meget bredt. Rygglinjen går i en «myk» og fin bue. Rygg og nakke er meget bred og kraftig med god kjøttfylde og muskulatur. De kraftige beina er også med på å gi det rette vedderpreget. Frambeina skal være korte og bredt stilte, slik den får lav kroppsstilling. Bakbeina er kraftige og holdes rett og parallelt med kroppen. Lårene har god muskulatur og skal holdes tett inn til kroppen.

Pelsen, tetthet og kvalitet, er to punkter noen veddere «sliter» med. En kan oppleve å høre uttrykket; «vedderpels» og vil si en pelstype som er bløt. Forskjellige pelstyper er det, men noen veddere har

LU-2023 i Rakkestadhallen, ble det utstilt 69 Dvergvedder, hvor de aller fleste er i viltgrå. BiR (på bildet) en hann på 21 mnd, 96p (38,5 - 9 - 9) til Terje Engh, som igjen får et flott resultat; nr 7 med 286p. – Jonny Kirkebirkeland gjør en toppers LU og tar bronseplass 286,5p med hele 4 Dvergvedder i 95,5p og 6 i 95p - en fantastisk stripe med topp dyr

mye ullhår og en får ikke «slag» i pelsen. Men så skal pelsen heller ikke være tynn. Her har oppdretterne en oppgave; å ta ut dyr med gode pelser som stemmer sammen i avlen. En god pelstype har flere av de flinke oppdretterne vært med å utvikle og en ser i dag flere Dvergvedder som har god tetthet og kvalitet.

• **Farger og tegninger**

Kan utstilles i alle Standardens beskrevne. Hos oss er DV for det meste å se i viltgrå. Blå er kanskje på gang, håpe på mer variasjon.

Svensk LU-2018; vunnet av Caroline Liljeberg/Pierre Eriksson, DV blå - se FB eller: kolartorpets.se

Foto: kolartorpets.se

Flåhackebackens Puff - 10 år - og «still going strong» - frisk og fin, klare øyne og ikke antydning til noe rennende. Her har Birgit avlet på gode gener og den nye eier er kjempefornøyd med kjøpet

Dvergvedder rødbrun (madagaskar) var ofte å se tidligere, men nå er den blitt en sjeldenhet her hos oss. På dansk LU-23 var den godt representert med 23 dyr og på premielisten tok den en fin 18.-plass.

Under: DV ungdyrshu på 5 mnd. 95p i farge-variant viltblå (til J. Kirkebirkeland)

Foto: Bjørn E.

